

Пет песама – Бранка Попић

СРЕЋА

свјесна сам да вријеме лијечи
и да само треба кренути;
све ближе смо вајној срећи
што више смо од прошлости скрајнути..

ал' срећа, што то бјеше?
илузија, варка, недостатак свијести;
или мио и драг осјећај узвишен
лишен брзих покрета и обијести...

мој осјећај среће се мијеша
са сном и бајци о Љубави;
све друго је само смјеша
оних који јој нису „убави“...

ЈА ПЛОВИМ

ја пловим поноћним таласима
кроз испреплетане витице живота
и не застајкујем...
идем и враћам се,
падам и дижем се...
не станујем...

љубав је мој тотем
и тражим је по ораницама,
житницама
и свјеже ископани
мравињацима...

она не долази с најавом,
нити са заједничком вечером...
заглибиш као у живо блато...
зато сам кивна..
ето, зато...

БИЈЕГ

засвођене улицице којима се жури,
просула се калдрма под ногама хитрим;
идем али не знам куд и гдје у трену
да се из живота оваквога ван хитим...

брзам сваког часа више
као да ме тјера пас;
на видiku само лишће
које вјетар тјера наглас..

измичем из града на ливаду чисту
иза које пружају се брда и камен чврст;
корак ми се успорио, застајем и, клецам,
ал' настављам уморена кроз травњак пуст и густ...

гдје стићи и утећи, од кога, коме, како,
на ивици путељка стијена сеже небу;
кад погледам увис диже ме и односи,
смирај даје блажен насушноме хљебу...

ПЛЕС

на поледици игра плес живота и смрти
без станка и храбрости да се заустави;
ноге плету кораке у лету,
а страх је око врата притеже и дави..

као аска испред вука и она се тако
опиरे од звијери чудних из њезинијех снова,
свака станка чини корак још тежи и болнији
и враћа је назад, на почетак плова..

какве су то утваре што јој јетру гризу,
ломе плес јој и умијеће
бацајући мртво цвијеће

И сву рану деру вриском
све по једну у правом низу
док она се не поклони ничице на леду склиском...

ЉЕПОТА ДОДИРА

наново се враћам потоцима,
шуми у јесен, и тишини;

у ријечним, брзим рукавцима
назирем пут ка суштини...

шуштање лишћа под ногама,
док дрвеће голо се њише
по шумама у високим горама
гдје може да се вјетром пише

о заосталој младости без смисла,
правог предања и утјехе;
на прагу сједећи покисла
као врабац голуждрав испод стрехе

тражила сам нешто као перце
да ми покаже љепоту додира,
док рука попијева терце
да изгубим се у загрљају свемира...

